

PARAS PALUUPAIKKA

Tuula näkee korkealta keittiöstään maaliskuun auringon, joka kirkastaa Lyseon valkoisen päädyn. Kontrasti punaisen peltikaton taustalla lojuviin, harmaisiin pilviin on suuri. Taivas niiden välillä kesäisen sininen. Nyt jo!

Tuula on juonut aamukahvin tuona sunnuntaina hävettävän myöhään. Toisaalta, mikä kiire hänellä olisi? Mieleen vain tulee taas, miten lapsuudessa Pohjanmaalla piti nousta kello kuusi, oli arki tai pyhä.

Mikkeli on saanut hänestä paluumuuttajan vajaa puolitoista vuotta sitten. Tuttu Mikkeli, muttei yhtä tuttu kuin 18 vuotta takaperin, kun hänen autonsa oikoi mutkia jo Saarijärvellä. Hurjasti on kaupunki kehittynyt ja komistunut!

Saiko kaupunki eläkeläisestä rasitteen? Nuoriahan tänne toivotaan! Sitä ei vain suoraan sanota - kuten kantaväestön luonteeseen kuuluu.

Näitä Tuula ei halua pohtia vaan tuntee olevansa oikeassa paikassa. Seikkailujen jälkeen siellä, mihin nuorena muutti, missä kävi työssä, minkä sairaalassa sai ihanat lapsensa, missä perhe asui omakotitalossa - oli vuosia onnellinen.

Marja-Liisa Ahvenniemi, Mikkeli